

צילום צבע, 1999, 30x45 ס"מ

אמיל סוויד מציג תערוכת צילום שהתכוונה לתעד מסורת ומנהגים בעדה הדרוזית. הצילומים נערכו בעיקר בבית משפחתו בפקיעין. הסיטואציות היומיומיות לכאורה, המבט הכאילו רומנטי על עולם הולך ונעלם על חברה אחרת. המבט הזה מוותר על דרמה ורגשנות ובוחר במבט ניאו-קלסי שבוחן דרך חלון המצלמה את "החלון למציאות", הייצוג שנבחר מאוזן, מאופק, יש בו שקט שמסתיר את הסערה וחיפוש אחר שלמות אפלטוניסטית.

הבחירה המודעת של אמיל סוויד, מוותרת על מציצנות עיתונאית וסקופ מיוחל. זהו מסע אחר הזהות והאמת הפנימית. וכמו אדם חצוי בין תרבויות, מנסה אמיל לפרוש ידיים משני צידי הקרע מבלי לאבד את העמידה היציבה שתאפשר לו להמשיך ללכת. העבודות על אף שמבקשות קירבה שומרות על מרחק. המצלמה מוותרת על מצבים אקספרסיביים, מקומות פגועים, חשופים, שקריים.

בסדרת עבודות בתערוכה בוחר אמיל בצילומי מעטפת, מעטפת שמכילה באופן סמוי את גווני החברה וניגודיה. ומותירה את הצופה בחוץ. ניכר בעבודות הכבוד לתרבות הדרוזית ששומרת בעקשנות על אי חדירת הזר.

אמיל מגלה את האסתטיקה המיוחדת של הצעפים הלבנים וניגודי השחור לבן שמייצגים קוטביות ריגשית וחברתית. הצבע הלבן שמתקשר לטוהר בתרבות המערבית הוא גם סמל לטוהר בחברה הדרוזית. וככל שהמאמין מקיף עצמו בלבן בלבוש ובקירות הבית הוא מפנים טוהר ואדיקות. - האמנם?

בסדרה נוספת מופיעות סיטואציות הקשורות באוכל. טקסיות פולחנית, צבעונית, עשירה וארוטית. עולם המייצג את "הכח הנשי".

אם מתבוננים בנוף האנושי שבחר אמיל סוויד לחשוף במצלמתו אי אפשר להתעלם מתחושת הבדידות, ההרמטיות, המופנמות והיופי של הדמויות שהופך אותם למעין איקונות.

בחירתו של סוויד בצילום רגיש ומואר יוצר אווירה ייחודית שמזכירה לעתים את יצירותיהם "המוארות" והאנושיות של רמברנט וקרוג'ו.

אמיל סוויד, צלם צעיר בראשית דרכו האמנותית מאפשר לנו נקודת מבט אמיצה וייחודית בנוף הצילום הישראלי

דרורה דקל